

ROBERT GALBRAITH

ZIJDERUPS

All characters and events in this publication, other than those clearly in the public domain, are fictitious, and any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental.

ISBN 978-90-225-7210-8

ISBN 978-94-023-0260-8 (e-boek)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Silkworm*

Vertaling: Sabine Mutsaers

Omslagontwerp en -fotografie: Sian Wilson

© Little Brown Book Group Limited 2014

Bewerking Nederlands omslag: Barbara van Ruyven | b'IJ Barbara

Zetwerk: Text & Image, Eexterveen

© 2014 Robert Galbraith Limited

All rights reserved. The moral right of the author has been asserted.

First published in Great Britain in 2014 by Sphere.

© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

'Love You More'

Words & Music by Oritsé Williams, Marvin Humes, Jonathan Gill, Aston Merrygold, Toby Gad & Wayne Hector. © Copyright 2010 BMG FM Music Ltd., a BMG Chrysalis company/ BMG Rights Management UK Ltd., a BMG Chrysalis company/ EMI Music Publishing Ltd.

All Rights Reserved. International Copyright Secured.

Reproduced by permission of Music Sales Limited/ Reproduced by permission of EMI Music Publishing Ltd, London W1F 9LD.

'Oh Santa!'

Words and Music by Mariah Carey, Bryan Michael Paul Cox and Jermaine Mauldin Dupri, © 2010, Reproduced by permission of EMI Music Publishing Ltd, London W1F 9LD. © 2010 W.B.M. MUSIC CORP. (SESAC) AND SONGS IN THE KEY OF B FLAT, INC. (SESAC) ALL RIGHTS ON BEHALF OF ITSELF AND SONGS IN THE KEY OF B FLAT, INC. ADMINISTERED BY W.B.M. MUSIC CORP. © 2010 Published by Universal/MCA Music Ltd.

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means without the prior permission in writing of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

I

QUESTION

What dost thou feed on?

ANSWER

Broken sleep.

Thomas Dekker, *The Noble Spanish Soldier*

‘Goddomme, Strike,’ zei de schorre stem aan de andere kant van de lijn, ‘ik mag hopen dat er minstens een beroemdheid het loodje heeft gelegd.’

De reusachtige, ongeschoren kerel die in de vroege ochtend met zijn telefoon aan zijn oor door het donker beende, vertrok zijn mond tot een grijns.

‘Tets in die orde van grootte.’

‘Het is zes uur!’

‘Half zeven, maar als je wilt weten wat ik voor je heb, zul je het moeten komen halen,’ zei Cormoran Strike. ‘Ik ben niet ver bij je huis vandaan. Er is hier een...’

‘Hoe weet jij waar ik woon?’ vroeg de ander bars.

‘Dat heb je me zelf verteld.’ Strike onderdrukte een geeuw. ‘Je flat staat te koop.’

‘O, ja,’ zei de ander, wat milder nu. ‘Goed geheugen.’

‘Er is hier een eettentje dat dag en nacht...’

‘Lazer op. Kom straks maar langs op kantoor.’

‘Culpepper, ik verwacht later op de ochtend een klant die beter

betaalt dan jij en ik heb de hele nacht mijn bed niet gezien. Je hebt dit nu meteen nodig als je het wilt gebruiken.'

Gekreun. Strike hoorde het ruisen van beddengoed.

'Wee je gebeente als het niet iets heel groots is.'

'Smithfield Café aan Long Lane,' zei Strike en hij verbrak de verbinding.

Zijn enigszins manke tred werd steeds moeizamer naarmate hij verder heuvelafwaarts liep in de richting van Smithfield Market, die monoliet in de donkere winterochtend. Smithfield was een reusachtige victoriaanse vleestempel, de plek waar al vele eeuwen lang iedere werkdag vanaf vier uur 's morgens dode beesten werden uitgeladen, in stukken gehakt, verpakt en verkocht aan de slagers en restaurants in heel Londen. Strike hoorde stemmen door het duister schallen, luid gebrulde instructies en het gebrom en gepiep van achteruitrijdende vrachtwagens die hun karkassen kwamen lossen. Zodra hij Long Lane betrad, werd hij een van de velen: warm aangetrokken mannen die doelgericht hun maandagochtendwerkzaamheden verrichtten.

Een groepje sjouwers in fluorescerende hesjes stond opeengepakt, met bekers thee in hun in handschoenen gestoken handen, onder de stenen griffioen die de wacht hield op de hoek van het marktgebouw. Aan de overkant van de straat, oplichtend als een brandend haardvuur in de omringende duisternis, lag Smithfield Café, niet groter dan een bezemkast, maar vierentwintig uur per dag een bron van warmte en vet voedsel.

Er was geen wc, maar de klanten mochten gebruikmaken van het toilet bij wedkantoor Ladbroke een paar deuren verderop. Aangezien de bookmaker pas over drie uur openging, maakte Strike een omweg door een achterafsteegje en leegde in een donker portiek zijn blaas, die op knappen stond van alle slappe koffie die hij de hele nacht onder het werk had gedronken. Doodmoe en uitgehongerd begaf hij zich ten slotte, met het genoegen dat alleen een man die zijn eigen fysieke grenzen heeft overschreden kan ervaren, in de vette lucht van gebakken eieren en spek.

Twee mannen in fleece en waterdichte kleding stonden op, waar-

door er een tafeltje vrijkwam. Strike manoeuvreerde zijn omvangrijke lijf in de krappe ruimte en liet zich met een tevreden kreun op de stoel van hardhout met staal zakken. Bijna nog voordat hij erom kon vragen zette de Italiaanse eigenaar een grote witte mok met thee voor hem neer, die vergezeld ging van een paar driehoeken met boter besmeerd witbrood. Binnen vijf minuten stond er een groot ovaal bord met een uitgebreid Engels ontbijt voor zijn neus.

Strike viel niet op tussen de sterke kerels die het eetcafé in en uit denderden. Hij was groot en donker, met stugge, kortgeknippte krullen en een enigszins wijkende haargrens boven een hoog, bol voorhoofd, een brede bokstersneus en dikke, norse wenkbrauwen. Onder het eten staarde hij dromerig naar het marktgebouw aan de overkant. De dichtstbijzijnde toegangspoort, nummer twee, kreeg langzaam gestalte in de afnemende duisternis: een strak stenen gezicht, stokoud en met een baard, staarde hem aan van boven de deur. Had den de karkassen ooit een eigen god gehad?

Hij was net aan zijn worstjes begonnen toen Dominic Culpepper binnenkwam. De journalist was bijna even lang als Strike, maar mager, met een huidje als van een koorknaap. Een merkwaardige asymmetrie, alsof iemand zijn gezicht een slagje tegen de klok in had gedraaid, verhinderde dat hij meisjesachtig knap was.

'Ik hoop voor jou dat je een heel vette scoop voor me hebt,' zei Culpepper terwijl hij ging zitten. Hij trok zijn handschoenen uit en gluurde bijna wantrouwend het zaakje rond.

'Wil je iets eten?' vroeg Strike met zijn mond vol worst.

'Nee,' antwoordde Culpepper.

'Wacht je liever tot je ergens een croissant kunt krijgen?' vroeg Strike met een grijns.

'Flikker op, Strike.'

Het was bijna triest, zo gemakkelijk als de voormalige kostschooljongen op de kast te jagen was. Hij bestelde zijn thee op welhaast uitdagende toon en noemde de onverschillige ober (tot Strikes vermaak) '*mate*'.

'Nou?' zei Culpepper dwingend, de beker hete thee in zijn lange, bleke handen geklemd.

Strike viste in de zak van zijn overjas, haalde er een envelop uit en schoof die over de tafel. Culpepper trok de papieren eruit en begon te lezen.

'Fucking hell,' zei hij zacht, na een korte stilte. Koortsachtig bladerde hij door de velletjes papier, waarvan sommige volgekrabbeld waren in Strikes eigen handschrift. 'Hoe kom je hier in godsnaam aan?'

Strike, die zijn mond weer vol had met worst, priemde met zijn vinger naar een van de vellen papier, waarop het adres van een kantoor genoteerd was.

'Van zijn bloedeigen, afgedankte assistente,' zei hij toen hij zijn hap eindelijk had doorgeslikt. 'Naast de twee anderen van wie jij al op de hoogte was, neukte hij ook haar. Ze is nog maar kortgeleden tot de ontdekking gekomen dat ze niet de nieuwe lady Parker gaat worden.'

'Hoe ben je dáár nou weer achter gekomen?' Culpepper staarde Strike aan over het vel papier in zijn handen, die trilden van opwinding.

'Speurwerk,' antwoordde Strike met volle mond, dwars door een nieuwe hap worst heen. 'Dat deden jullie vroeger toch ook, voordat je dit soort klusjes uitbesteedde aan detectives zoals ik? Maar ze moet aan haar toekomstige kansen op de arbeidsmarkt denken, dus ze wil niet vermeld worden in het artikel, oké?'

Culpepper snoof minachtend. 'Daar had ze aan moeten denken voordat ze deze jatte en ze...'

Met een behendig gebaar griste Strike de papieren tussen de vingers van de journalist vandaan.

'Ze heeft ze niet gejat. Hij heeft haar opgedragen deze gegevens vanmiddag voor hem uit te printen. Het enige wat ze verkeerd heeft gedaan, is dat ze ze aan mij heeft laten zien. Maar als jij van plan bent haar privéleven breed uit te meten in de kranten, Culpepper, dan neem ik ze nu mee terug.'

'Rot op.' Culpepper graaide naar de bewijsstukken van groot-scheepse belastingontduiking die Strike nu in zijn harige hand hield. 'Oké, we laten haar erbuiten. Maar hij weet straks natuurlijk hoe we eraan gekomen zijn, zo stom is hij nou ook weer niet.'

‘Wat kan hij uitrichten? Haar voor de rechter slepen, zodat ze een boekje open kan doen over alle duistere zaakjes waarvan ze de afgelopen vijf jaar getuige is geweest?’

‘Ja, oké,’ verzuchtte Culpepper na een korte overpeinzing. ‘Geef hier, ik laat haar er wel buiten. Maar ik zal haar toch moeten spreken, nietwaar? Om na te gaan of ze wel koosjer is.’

‘Die papieren zijn koosjer. Je hoeft niet met haar te praten,’ zei Strike vastberaden.

De trillende, hopeloos verliefde, bitter bedrogen vrouw bij wie hij zojuist vandaan was gekomen mocht nu niet alleen gelaten worden met Culpepper. Haar hevige verlangen om wraak te nemen op de man die haar een huwelijk en kinderen had beloofd zou ertoe kunnen leiden dat ze zichzelf en haar toekomstperspectief onherstelbare schade berokkende. Het had Strike weinig tijd gekost om haar vertrouwen te winnen. Ze was bijna tweeënveertig, ze had gedacht dat ze lord Parkers kinderen zou baren en was nu in de greep van een bepaalde bloeddorstigheid. Strike had urenlang met haar zitten praten en geluisterd naar het relaas van haar verliefdheid. Ze had in tranen door de kamer geijsbeerd en zichzelf heen en weer gewiegd op de bank, met haar knokkels tegen haar voorhoofd gedrukt. Uiteindelijk had ze hiermee ingestemd, een vorm van verraad waarmee ze al haar hoop ten grave droeg.

‘Je laat haar erbuiten,’ zei Strike. Hij klemde de papieren stevig in zijn vuist, die bijna twee keer zo groot was als die van Culpepper. ‘Begrepen? Ook zonder haar is dit een verdomd goed verhaal.’

Na een korte aarzeling gaf Culpepper zich met een grimas gewonnen. ‘Goed dan. Geef op.’

De journalist stak de paperassen in zijn binnenzak en klokte zijn thee naar binnen; zijn tijdelijke onvrede ten opzichte van Strike leek weg te ebben in het schitterende vooruitzicht van het ontmantelen van de reputatie van een lid van het Britse Hogerhuis.

‘Lord Parker van Pennywell,’ mompelde hij tevreden voor zich uit, ‘je bent behoorlijk de lul, jongen.’

‘Ik neem aan dat jouw baas deze betaalt?’ vroeg Strike toen de rekening tussen hen in werd gelegd.

‘Ja, ja...’

Culpepper gooide een briefje van tien pond op tafel en de twee mannen verlieten samen de zaak. Zodra de deur achter hen dichtgefallen was, stak Strike een sigaret op.

‘Hoe heb je haar aan het praten gekregen?’ vroeg Culpepper toen ze samen de kou in liepen, langs de motorfietsen en vrachtwagens die nog steeds kwamen en gingen bij de markt.

‘Door te luisteren,’ antwoordde Strike.

Culpepper wierp hem een schuinse blik toe. ‘Alle andere privé-detectives die ik inschakel zitten de hele dag telefoontjes te haken.’

‘Dat is illegaal.’ Strike blies rook uit in de afnemende duisternis.

‘Maar hoe...?’

‘Jij beschermt jouw bronnen en ik de mijne.’

Ze legden een meter of vijftig zwijgend af, waarbij Strike bij elke stap heviger met zijn been ging trekken.

‘Dit wordt een topper. Een topper,’ zei Culpepper gniffelend. ‘Die hypocriete ouwe lul loopt altijd te blaten over de graaicultuur en zelf heeft hij twintig miljoen weggesluisd naar de Kaaimaneilanden...’

‘Fijn dat je er zo van geniet,’ zei Strike. ‘Ik mail je de rekening wel.’

Culpepper keek nog eens van opzij naar hem. ‘Heb je vorige week de zoon van Tom Jones in de krant zien staan?’ vroeg hij.

‘Tom Jones?’

‘De zanger uit Wales,’ zei Culpepper.

‘O, die,’ zei Strike zonder enig enthousiasme. ‘Ik heb vroeger een Tom Jones gekend in het leger.’

‘Heb je het artikel gezien?’

‘Nee.’

‘Hij heeft een mooi lang interview gegeven. Heeft zijn vader nooit ontmoet, vertelde hij, nooit iets van hem gehoord. Ik durf te wedden dat hij meer voor dat interview heeft gevangen dan jij me voor deze klus gaat rekenen.’

‘Je hebt de factuur nog niet gezien,’ zei Strike.

‘Ik zeg het maar. Eén interviewtje en je hoeft een paar avonden lang geen secretaresses uit te horen.’

‘Kom daar nou niet iedere keer mee aan,’ zei Strike, ‘anders werk ik niet meer voor je, Culpepper.’

‘Ik zou het artikel natuurlijk sowieso kunnen plaatsens,’ zei Culpepper. ‘Verloren zoon van rockster blijkt oorlogsheld, heeft zijn vader nooit gekend, werkt als privé...’

‘Mensen opdracht geven om telefoontjes te hacken is ook illegaal, heb ik me laten vertellen.’

Aan het einde van Long Lane hielden ze hun pas in en keken elkaar aan. Culpepper lachte ongemakkelijk. ‘Dan wacht ik je rekening maar af.’

‘Heel goed.’

Ze liepen allebei een andere kant op, Strike in de richting van het metrostation.

‘Strike!’ Culpeppers stem galmde door het donker achter hem aan. ‘Heb je haar geneukt?’

‘Ik verheug me op je artikel, Culpepper,’ riep Strike vermoeid, zonder om te kijken.

Trekkend met zijn been liep hij de in schaduwen gehulde ingang van het metrostation in, waar hij uit Culpeppers zicht verdween.